

СЕРІЯ «ГОРИЗОНТИ ФАНТАСТИКИ»

Роджер Желязни

ХРОНІКИ АМБЕРА

У десяти книгах

КНИГА 6

Козирі Долі

Роман

Серію «Горизонти фантастики»
засновано 2011 року

Roger Zelazny. The Chronicles of Amber.
Trumps of Doom
Copyright © 1985 by Roger Zelazny

Друкується з дозволу спадкоємців автора
та їхніх літературних агентів, Zeno Agency Limited
(Великобританія) за участі Агентства
Олександра Корженевського (Росія)

Переклад з англійської
Анатолія Пітика та Катерини Грицайчук

У шостій книжці циклу «Хроніки Амбера»
розповідь ведеться від імені Мерліна —
сина головного персонажа попередніх п'яти книг.
Здавалось би, після закінчення війни
між Амбером та Хаосом настали спокійні дні.
Трон Амбера очолює новий король,
який понад усе прагне зберегти злагоду та мир.
Проте дивні замаху на життя і вбивства членів
королівської родини не провіщають нічого доброго...

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина даного видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352)52-06-07; 43-42-62
office@bohdan-books.com   www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

РОЗДІЛ І

Чекати, доки хтось спробує тебе вбити, — ще та скабка в дупі. Але оскільки на календарі — 30 квітня, це, звісно ж, обов'язково трапиться, як і завжди. Мені знадобилося трохи часу, щоб у всьому розібратися, але тепер я принаймні знаю, коли очікувати замаху. У минулому я був надто заклопотаним, аби щось із цим робити. Однак тепер, коли роботу завершено, я затримався винятково заради нападу — відчував: перш ніж вирушити далі, мушу остаточно прояснити ситуацію.

Я виліз із ліжка, поплентався до ванної, прийняв душ, почистив зуби — ну й далі за списком. Оскільки я знову запустив бороду, голитися не довелося. Цього ранку мене не переймали дивні побоювання, як три року тому, 30 квітня. Тоді, прокинувшись із головним болем і лячними передчуттями, я прочинив навстіж вікна, кинувся на кухню і виявив, що всі газові конфорки увімкнені, але не горять. Не скидався цей день і на 30 квітня, що було два роки тому і в іншій квартирі, коли я прокинувся ще до світанку, зачувши легкий запах диму — помешкання було охоплене полум'ям. Тим не менш я вирішив, що сьогодні про всяк випадок триматимуся на віддалі від освітлювальних приладів — а раптом лампи наповнені якоюсь горючою речовиною? Замість того, щоб м'яко натиснути на вимикачі, я клацнув усіма відразу — нічого моторошного не трапилося.

Зазвичай я з вечора налаштувую таймер кавоварки, та сьогодні мені не хотілося пити напою, звареного без мого нагляду. Я засипав нову порцію запашної кави, і поки вона готувався, перевірів свій багаж. Усе, що було тут для мене цінним, вмістилося в два ящики середнього розміру — одяг, книжки, картини, деякі інструменти, кілька сувенірів тощо. Змінний одяг, светр, цікаву книжечку та пачку дорожніх чеків склав у рюкзак. Ключ я залишив у господаря, щоби він міг поселити нових мешканців. Ящики ж рушать до сховища.

Пробіжку цього ранку я скасував.

Сьорбаючи каву, я переходив від вікна до вікна і зупинявся біля кожного з них, ретельно оглядаючи вулицю вниз та будинки навпроти (торік хтось намагався поцілити в мене з рушниці). Я замислився про те, як усе почалося сім років тому. Тоді я йшов собі вулицею яким весняним пообіддям, аж раптом вантажівка, що проїжджала неподалік, різко взяла вбік, вискочила на узбіччя і мало не розмазала мене по цегляній стіні. Мені вдалося відскочити і відкотитися вбік. Водій так і не опритомнів. Той нещасний випадок здався мені одним із жахних збігів, які вряди-годи вриваються в життя кожного з нас.

Проте наступного року, того самого дня, коли я пізно ввечері повертався додому від подруги, на мене несподівано напали троє чоловіків. Один із ножем, двоє інших — з обрізками труби. І жоден навіть із ввічливості не попросив у мене гаманця.

Я залишив їх біля найближчого магазину грам-платівок, а сам спокійно пішов додому. А потім став, як укопаний: це ж трапилося на річницю тієї пригоди з вантажівкою. Хоча навіть тоді я вважав пригоду лише дивним збігом. Але бомба у поштовій скриньці, яка через рік розтрощила половину сусідської квар-

тири, змусила мене замислитися: можливо, моя присутність впливає на статистичні ймовірності навколишньої реальності? Події наступних років обернули здогад на певність.

Комусь було до вподоби щороку намагатися вбити мене — це ясно як божий день. Після невдалого замаху наставала пауза тривалістю в рік, а потім спроба повторювалася. Це скидалося на якусь гру.

Однак і я був не проти погратися. Найбільше мене переймало те, що він, вона чи воно — ким там був той нападник — ніколи не з'являлися на місці події, довіряючи справу хитрощам, вивертам або найманцям. Позначмо цю особу літерою «Б» (у моїй особистій космогонії це аббревіатура «боягуза» або «бевзя»), адже «Х» і так перевантажений різними значеннями, а плутатися в займенниках, які посилаються на нечіткі антецеденти, мені не хотілося.

Я сполоснув кухлик й кавник і поставив їх на полицю. Тоді взяв рюкзак і вийшов. Містера Маллігана не було вдома або ж він ще спав, тож я залишив ключ у його поштової скриньці, перш ніж вийти на вулицю і рушити поснідати до найближчої перекусної.

Рух транспорту виявився не дуже інтенсивним, а всі машини поводитися, як і належить. Я повільно йшов, прислухався і придивлявся. Ранок видавався приємним, та й день мав бути нівроку. Мені хотілося якомога швидше скинути з плечей усі клопоти, аби насолоджуватися дозвіллям.

До перекусної я дістався без будь-яких пригод. Вмостився біля вікна. Щойно підійшов офіціант, аби прийняти замовлення, я зауважив, що вулицею бредє знайома постать — мій колишній однокласник і колега по роботі Лукас Рейнард. Він мав шість футів зросту, руду чуприну і, попри ефектно поламаний ніс (або

завдяки йому), — певну привабливість. А ще голос і манери торговця, яким, власне, він і був.

Я постукав у шибку. Люк мене помітив, а тому махнув у відповідь, розвернувся і зайшов.

— Мерлю, а я мав рацію, — сказав він і, підійшовши до столу, ляснув мене по плечу. Тоді вмовився і забрав у мене з рук меню. — Не знайшов тебе вдома, тож вирішив, що ти можеш бути тут.

Він опустил очі й зосередився на меню.

— Чому? — запитав я.

— Якщо вам потрібно ще поміркувати, я повернуся пізніше, — нагадав про себе офіціант.

— Ні-ні, — відказав Люк і зачитав йому величезне замовлення. Я додав і своє. Тоді друг звернувся до мене: — Бо ти — раб звички.

— Звички? — уточнив я. — Я тут їм не так часто.

— Знаю, — мовив на те Люк. — Але зазвичай ти ідеш сюди, коли на тебе щось тисне. Як, наприклад, перед екзаменами чи коли тебе щось хвилює.

— Гм, — буркнув я.

І справді, було в цьому щось таке, чого я сам раніше не усвідомлював. Я покрутив попільничку із зображенням голови єдинорога — зменшеної версії вітража, що прикрашав перегородку біля виходу.

— Гадки не маю, чому, — зрештою відповів я. — До речі, чому ти вважаєш, буцімто мене щось переймає?

— Я пригадав про твою параною щодо 30 квітня, пов'язану з кількома інцидентами.

— Далеко не кількома. Я ніколи не розповідав тобі про всі.

— То ти досі в них віриш?

— Так.

Він знизав плечима. Підійшов офіціант і налив нам кави.

— Гарзд, — сказав Люк. — Сьогодні це вже трапилося?

— Ні.

— Прикро. Сподіваюся, тобі голова не макітриться від цього.

Я сьорбнув кави і відказав:

— Жодних проблем.

— Добре, — він зітхнув і потягнувся. — Слухай, я тільки вчора повернувся в місто...

— Відрядження видалося вдалим?

— Встановив новий рекорд із продажів.

— Чудово.

— Хай там як... Коли я повернувся, то дізнався, що ти звільнився.

— Так. Пішов близько місяця тому.

— Міллер намагався вийти з тобою на зв'язок. Але оскільки у тебе вимкнутий телефон, додзвонитися до тебе він не зміг. Він навіть заходив кілька разів, але тебе не було вдома.

— Прикро.

— Він хоче, щоби ти повернувся.

— Там для мене все скінчено.

— Зачекай, може, спершу вислухаєш його пропозицію? Брейді спекалися — випхали на якусь високу посаду. Тож ти — новий голова відділу розробок, ще й із двадцятивідсотковим підвищенням платні. Ось що він просив тобі переказати.

Я тихо гигикнув.

— Звучить вельми непогано. Та, як я вже сказав, усе скінчено.

— Он як, — Люкові очі зблиснули, і він хитро всміхнувся. — Ти *точно* надумав кудись перейти. Шеф і таке передбачив. Тоді він попросив мене запитати, скільки тобі пропонують конкуренти. Шеф щосили намагатиметься перескочити їх.

Я похитав головою.

— Гадаю, я не чітко висловився, — відповів я. — Усе скінчено. Цей період життя завершено. Я не хочу повертатися. І не збираюся працювати на когось іншого. І взагалі — я більше не бажаю цим займатися. Стомився від комп'ютерів.

— Але ж ти справді у цьому вправний. Може, плануєш викладати?

— Ні.

— Дідько! Щось же ти маєш робити! Успадкував трохи грошви?

— Ні. Гадаю, вирушу в мандри. Я надто довго засидівся на одному місці.

Він підняв горнятко з кавою і випив усе до останнього ковтка. А тоді відкинувся назад, склав руки на животі й опустив повіки. На певний час запала тиша. Потім він мовив:

— Ти сказав, що все скінчено. Ти маєш на увазі роботу і твоє життя тут чи щось іще?

— До чого ти хилиш?

— Ти мав звичку зникати — ще в коледжі. Зникав на певний час, а потім несподівано з'являвся знову. І завжди говорив про це лише побіжно. Здавалося, неначе ти ведеш подвійне життя. Твоє звільнення пов'язане з цим?

— Не розумію, про що ти.

Він усміхнувся.

— Авжеж, розумієш, — заперечив він. Коли я так і не відповів, він продовжив: — Гаразд, щастя тобі — чого б ти не спланував.

Оскільки Люк завжди перебував у русі, він мало що знав про спокій. Тепер, допиваючи другу чашку кави, він грався з брелоком і деренчав ключами з блакитною підвіскою. Нам нарешті принесли сніданок, і якийсь час ми їли в тиші.

Потім Люк запитав:

— У тебе досі є «Зоряний спалах»?

— Ні, продав яхту минулої осені, — відповів я. — Я був настільки заклопотаним, що не мав часу ходити під вітрилом. Прикро було дивитися, як вона стоїть без діла.

Він кивнув:

— Прикро. Ми чудово розважалися на ній ще в коледжі. Та й потім. Приємно було б знову вийти на ній у море, аби згадати старі часи.

— Так.

— Слухай, а ти останнім часом Джулії не бачив?

— Ні. Відколи ми розбіглися. Гадаю, зараз вона зустрічається з хлопом на ім'я Рік. А ти бачив її?

— Заїжджав вчора ввечері.

— Навіщо?

Він знизав плечима.

— Вона ж була однією з нас, а потім ми всі розлетілися — хто куди.

— Як там вона?

— Має гарний вигляд. Запитувала про тебе. Попросила передати тобі ось це.

Він витягнув заклеєний конверт із внутрішньої кишені піджака і вручив мені. На ньому було мое ім'я, написане рукою Джулії. Розірвавши конверт, я прочитав:

Мерлю,

Я помилялася. Я знаю, хто ти. Ти в небезпеці. Я маю побачити тебе. У мене є децю, потрібне тобі. Це дуже важливо. Зателефонуй або заскочи якомога швидше.

*З любов'ю,
Джулія.*

— Дякую, — сказав я, сховавши лист у рюкзак.

Ситуація бентежила та спантеличувала мене. Необхідно було вирішити, що робити далі. Про Джулію я досі думав більше, ніж хотілося. Однак я не був певен, чи прагну побачити її знову. Але що вона мала на увазі, коли писала, що знає, хто я насправді?

І знову я прогнав її зі своїх думок.

Якийсь час я дивився на потік машин за вікном, пив каву і міркував про першу зустріч із Люком, що трапилася у «Фехтувальному Клубі», коли ми були першокурсниками. Він був неймовірно вправним.

— Досі фехтуєш? — запитав я.

— Вряди-годи. А ти?

— Час від часу.

— Ми так і не з'ясували, хто з нас майстерніший.

— Зараз це вже й не на часі, — відказав я.

Він гигикнув і кілька разів махнув ножем у мій бік.

— Та певно що. Коли рушаєш?

— Можливо, завтра — саме збираю останні дрібниці. А тоді — одразу в дорогу.

— Куди завієшся?

— Туди... чи сюди. Ще не вирішив.

— Ти несповна розуму, — зробив висновок Люк.

— Угу. Це називається *Wanderjahr*¹, рік мандрів по закінченню навчання. Я свій проґавив, тож хочу надолужити зараз.

— О, це звучить досить принадно. Може, і мені варто б таке колись спробувати.

— Можливо. Та мені здається, що ти своє вже відгуляв.

— Ти про що?

— Не тільки я полюбляв зникати.

---

¹ Від нім. *Wanderjahre* — роки мандрів.

— А, ти про це, — відмахнувся від моїх слів Люк. — То все по роботі, а не для задоволення. Довелося зробити дещо, аби сплатити рахунки. Плануєш з родиною побачитися?

Дивне запитання. Ніхто з нас ніколи раніше не говорив про батьків, хіба що дуже загально.

— Гадаю, ні, — сказав я. — А ти зі своїми?

Він перехопив мій погляд, і здалося, що його звична усмішка ще трохи поширшала.

— Важко сказати. Ми якось не підтримуємо зв'язку. Я також усміхнувся.

— Знайома картина.

Ми доїли і випили по останній чашці кави.

— То з Міллером ти не розмовлятимеш? — запитав він.

— Ні.

Він знову низав плечима. Коли принесли рахунок, його схопив Люк.

— Цього разу плачу я, — заявив він. — Зрештою, робота ж є у мене.

— Дякую. Тоді з мене вечера. Де ти зупинився?

— Стривай-но, — він витягнув з кишені сорочки коробку паперових сірників і кинув її мені. — Ось тут. Мотель «Нью-Лайн».

— Може, я заскочу близько шостої?

— Гарзд.

Він підвівся й подався на вулицю.

— До зустрічі, — гукнув він.

— Щасти.

Бувай, Люку Рейнарде. Диваче. Ми знайомі близько восьми років. Вряди-годи добре проводили разом час. Змагалися у багатьох видах спорту. Бігали разом мало не щодня. Обидва були в команді з легкої атлетики. Часом навіть зустрічалися з одними й тими самими дівчатами. Я знову міркував про нього — сильного,

розумного і такого ж потаємного, як і я. Був між нами якийсь зв'язок, якого до кінця я так і не збагнув.

Я повернувся до своєї парковки і перевінив, чи все гаразд під кришкою капота та дном авто. Тоді закинув всередину рюкзак і завів двигун. Я їхав повільно, розглядаючи все, що видавалося таким новим і цікавим вісім років тому, та прощався з ним. За останній тиждень я попрощався з усіма людьми, які були мені не байдужі. З усіма, крім Джулії.

Я весь час відкладав це, але далі вже нема куди. Або зараз, або ніколи. Та ще й цікавість спокою не давала. Заїхавши на стоянку біля торгівельного центру, я скористався телефоном-автоматом, але Джулія не відповідала. Мені спало на думку, що вона, можливо, знову працює на повний день або ж просто приймає душ чи пішла на закупи. Я вирішив підїхати до неї додому і з'ясувати. Це неподалік. І що б вона там не приготувала для мене, це гарний привід, аби востаннє побачитися з нею.

Кілька хвилин я кружляв околицями, шукаючи, де припаркуватися. Тоді замкнув машину, трохи пройшов і повернув за ріг праворуч. День став помітно теплішим. Десь гавкали собаки.

Я пройшов кварталом до великого будинку у вікторіанському стилі, розділеному на окремі квартири. Із фасаду вікон Джулії не було видно. Вона мешкала на горішньому поверсі, її вікна виходили на інший бік. Наближаючись до будинку, я намагався погамувати спогади, однак це мені не вдавалося. Думки про час, коли ми були разом, заповнили мою свідомість разом із купою старих почуттів. Я спинився. Дарма я сюди прийшов. І навіть переїматися тим, чого мені навіть не бракувало. Однак...

Трясця. Я хотів побачити її ще раз. Не відступитися ж мені тепер. Я піднявся сходами і переступив

через поріг. Двері зі скрипом відчинилися, і я зайшов усередину.

Той самий вестибюль. Ті самі прив'ялі фіалки із запилюженими листочками на скрині перед тим самим дзеркалом у позолоченій рамі — дзеркалом, яке так часто відбивало наші обійми, хай і трохи викривлено. Моїм відображенням у ньому пройшли брижі.

Я піднявся вкритими зеленим килимом сходами. Десь вдалині завив пес.

Перший сходовий просвіт не змінився. Я пройшов коротким коридором, повз тьмяні гравюри та старий журнальний столик, повернув і піднявся на другий сходовий майданчик. Піднімаючись нагору, я почув якийсь гуркіт — неначе пляшка або ваза, дзенькаючи, перекочувалася паркетною підлогою. Потім знову запала тиша — тільки вітер підвивав у ринвах. Мене охопив легкий страх, тому я прискорив крок. На сходовому майданчику я роззирнувся — здавалося, наче все добре. Але варто мені було вдихнути повітря, як я відчув дивний запах. Мені не вдавалося ідентифікувати його: може, піт, пліснява, вологий бруд — але точно щось органічне.

Тоді я підійшов до дверей Джулії та зачекав кілька секунд. Тут запах здавався насиченішим, але жодних нових звуків не долиняло.

Я тихо постукав по темному дереву. На мить я почув якийсь рух усередині — але лише на мить. Я постукав знову.

— Джуліє? — гукнув я. — Це я, Мерль.

Мовчання. Я постукав гучніше.

Щось із брязкотом впало. Я перевірів дверну ручку. Замкнено.

Я викрутив ручку та смикнув, вириваючи її, і пластинчастий стопор, і увесь механізм замка на додачу, а тоді відступив ліворуч, до петель, які з'єднували двері

з одвірком. Я простягнув ліву руку й м'яко натиснув на верхню частину дверей кінчиками пальців.

Посунув двері на кілька дюймів уперед і завмер. Жодних нових звуків. У поле зору потрапив тільки шматочок стіни з акварелями, червоний диван і зелений килим. Тоді я ще трохи прочинив двері. Те саме. Але запах став ще насиченішим.

Я ступив півкроку праворуч і продовжив поволі тиснути на двері.

Нічогонічогонічого...

Щойно побачивши її, я відсмикнув руку. Вона лежала там. Посеред кімнати. Скривавлена...

Кров вкривала підлогу й килим. Покропила куток ліворуч від мене. Перевернуті меблі, розірвані подушки...

Я погамував раптове бажання кинутися вперед.

Натомість повільно зробив один крок, потім інший. Переступив поріг. У кімнаті більше не було нікого/нічого. Фракір стиснула мені зап'ястя. Я щось мав сказати їй, але мої думки були далеко.

Я підійшов і став навколішки біля Джулії. Мене мало не знудило. З-за дверей я не бачив, що в неї бракувало обличчя і правиці. Вона не дихала, сонна артерія не пульсувала. Дівчина була вбрана у порвану і скривавлену персикову сукню. На шиї висів блакитний кулон.

Кров, що розлилася по той бік килимка на паркет, ясніла слідами. Однак то були відбитки не людської ноги, а широкої та видовженої трипалої лапи, м'якої і кігтистої.

Протяг з відчинених дверей спальні позаду мене, якого я раніше майже не помічав, раптом зменшився, а сморід посилювався. Фракір на зап'ясті коротко запульсувала. Не було ані звуку. Та попри абсолютну тишу я знав — *воно там*.

Спершу я стояв навколішках, а тоді припав до підлоги, повернувся...

І побачив велетенську пащу, повну міцних зубів, обрамлених кривавими губами. Вони окреслювали морду схожої на собаку почвари, яка важила кілька сотень фунтів. Її тіло вкривала груба, запліснявіла жовта шерсть. Вуха скидалися на грибоподібні нарости, а шафранові очі палахкотіли диким вогнем.

Сумнівів щодо намірів тварюки в мене не було, тому я жбурнув у неї дверну ручку, яку напівсвідомо стискав уже з тридцять секунд. Вона ледь зачепила кістяний виступ над лівим оком створіння, не завдавши йому суттєвих ушкоджень. Почвара мовчки стрибнула на мене.

Не було навіть шансу шепнути слівце до Фракір...

Люди, що працюють на бойнях, знають: на лобі у тварини є точка, яку можна знайти на перетині двох уявних ліній: від правого вуха до лівого ока та від лівого вуха до правого ока. Вони намагаються завдати смертельного удару на дюйм чи два вище від цієї точки. Так вчив мене дядько. Ні, він не працював на бойні. Просто знав, як убивати почвар.

Я стрибнув уперед і вбік, а тоді завдав важкого удару в смертельну точку. Звір рухався швидше, ніж я очікував, тож коли мій кулак вцілів у нього, монстр уже летів на мене. Шийні м'язи допомогли йому пом'якшити силу мого удару.

Та все ж мені вдалося видобути з почвари перший звук — скавчання. Звір похитав головою, швидко розвернувся і знову посунув на мене. Тепер з його грудей виривалося низьке гуркітливе гарчання. Почвара високо стрибнула — я знав, що цього разу не встигну відскочити вбік.

Дядько також вчив мене, як хапати собак за плоть по боках шиї і під щелепами. Якщо пес великий,

тримати треба міцно, а хапати — правильно. Проте тієї миті вибору в мене не було. Якщо я спробую вдарити ногою і не влучу, звір може запросто її відгризти.

Я викинув руки вперед і підняв їх угору, а в мить зустрічі — напружився. Не сумнівався: почвара важить більше за мене, тому потрібно правильно розрахувати її імпульс сили.

Мені привиділося, наче я втрачаю пальці або руку, та все ж вдалося міцно схопити тварюку під щелепою і стиснути. Я тримав руки простягненими й подався вперед назустріч поштовху. Я заточився від його напору, але зміг не послабити хватки і втримати звіра.

Прислухаючись до гарчання і розглядаючи вкриту слиною морду, я збагнув, що й гадки не маю, як чинити далі. Якби це був пес, можна було б розбити його голову об щось пригоже і тверде — сонні артерії собак розташовані надто глибоко, щоб пошкодити їх, покладаючись лише на прямий тиск. Але ця істота була надто сильною, а моя хватка вже починала слабшати від гарячкового дригання монстра. Доки я намагався відсунути його щелепи якомога далі від себе, то зауважив, що у вертикальному положенні звірюка вища за мене. Я міг би спробувати копнути її в м'яке незахищене черево, але в такому разі, найімовірніше, втратив би рівновагу і послабив хватку, наразивши свій пах на зубиська потвори.

Раптом звір вирвався з моєї лівої руки, тож у мене не було іншого варіанту, як скористатися правицею. Щосили відкинувши потвору, я відскочив назад і почав шукати зброю — будь-яку зброю, — але нічого придатного не траплялося.

Пес знову кинувся вперед, націлившись мені на горло. Він рухався надто швидко і зависоко для мене, не даючи можливості вдарити його по голові чи забратися з його шляху.

Коли його передні лапи опинилися на рівні моєї діафрагми, я скористався ще однією дядьковою порадю (я сподівався, що вона також слухна): схопивши собаку за передні лапи, я щосили вивернув їх назад і всередину та впав на одне коліно, аби уникнути його щелеп. Підборіддя опустив, щоб захистити горло, а тоді відсунувся назад. Кістки звіра тріснули й захрустіли, і тоді він миттю нахилив голову, щоб вгризтися у мої зап'ястя. Але в цей момент я вже підводився і, підстрибнувши, кинувся вперед.

Пес перевернувся, крутнувся і мало не став на ноги, але щойно лапи торкнулися підлоги, як з його горла вирвалося чи то скавучання, чи то гарчання. Звір гепнувся на підлогу.

Я саме хотів ще раз вдарити його по черепу, але монстр несподівано звівся на лапи, проявивши спритність, якої я від нього не очікував. Він одразу ж підняв праву передню лапу і, балансуючи на трьох інших, продовжував гарчати. Його очі вп'ялися в мене, а слина рясно текла з нижньої щелепи. Я трішки відсунувся ліворуч, не сумніваючись, що звір знову кинеться на мене, а тоді розвернув корпус і зайняв таку позицію, якої мене ніхто не вчив, — часом і у мене бувають осяяння.

Тепер, нападаючи на мене, почвара рухалася повільніше. Напевно, я міг би вдарити її в череп і цього разу навіть влучив би. Не знаю, бо й не намагався. Я знову схопив собаку за шию, але тепер ми грали вже за моїми правилами. За ці кілька потрібних мені секунд звір не міг би вирватися. Не спиняючи імпульсу його сили, я розвернувся, потягнув пса і смикнув, трішки змінюючи траєкторію його польоту.

Звір беркицьнувся в повітрі і вдарився спиною об вікно. Із дзенькотом і тріском пролетів він крізь шибку, забираючи з собою раму, штору і карниз.

Трьома поверхами нижче почувся удар. Коли я піднявся і визирнув у вікно, то побачив, як монстр кілька разів конвульсивно здригнувся, а тоді завмер на бетоні патіо, де ми з Джулією часто пили пиво опівночі.

Я повернувся до Джулії і взяв її за руку. А тоді відчув, як у мені закипає гнів. Хтось має за цим стояти. Невже знову Б? Мій цьогорічний подаруночок на 30 квітня? Щось мені підказувало, що так воно й було, а тому мені хотілося зробити з Б те, що я щойно зробив зі звіром, який втілював у життя його волю. Має ж бути причина. Чи якась підказка...

Я підвівся, зайшов до спальні, взяв ковдру і вкрив нею Джулію. Механічно витер відбитки пальців з дверної ручки, а тоді взявся обшукувати квартиру.

Я знайшов їх на камінній полиці, між годинником і купою книжечок окультної тематики у м'яких палітурках. Коли я торкнувся до них і відчув їхню прохолоду, то збагнув, що все навіть серйозніше, ніж я гадав. Вочевидь, вони й були тією річчю, якої, на думку Джулії, я потребував — от тільки вони не належали мені. На одному рівні я їх упізнавав, а на іншому — дивувався їм. Це були карти, Козирі, так схожі і водночас не схожі на ті, що я бачив раніше.

Колода була неповною. Усього декілька карт — і то вельми дивних. Я швиденько сховав їх у бічну кишеню, коли почув наближення сирени. Пасьянс розкладу згодом.

Я помчав сходами вниз і вийшов крізь чорний хід, ні на кого не натрапивши. Бровко досі валявся там, де й приземлився, а сусідські собаки тільки це й обговорювали. Перескакуючи паркани і топчучи квіткові клумби, я пробирався через двори до бічної вулиці, де припаркувався.

Через кілька хвилин я вже був далеко, намагаючись позбутися спогадів про криваві відбитки лап...

РОЗДІЛ 2

Я все далі й далі відїжджав від затоки, аж доки не опинився серед тихої, засадженої деревами місцини. Я зупинив машину, щоб прогулятися пішки.

За деякий час я натрапив на безлюдний скверик. Умостився на одній із лав і витягнув Козирі, щоб пильно роздивитися їх. Деякі з карт видавалися мені трохи знайомими, інші ж геть зовсім збивали з пантелику. В одну з них я вдивлявся так довго, що мені навіть здалося, ніби я чую спів сирен. Я сховав колоду, так і не впізнавши стилю художника. Не дуже приємне відчуття.

Мені пригадалася історія про всесвітньо відомого токсиколога, що випадково ковтнув трунку, до якого не було протиотрути. Питання, яке понад усе хвилювало його, полягало ось у чому: «Чи прийняв я смертельну дозу?». Він зазирнув до класичного підручника, який сам же і написав багато років тому. Згідно з його власним довідником, доза справді була летальною. Тоді горе-вчений вирішив перевірити інформацію у книзі іншого, не менш компетентного спеціаліста. З прочитаного виходило, що, зважаючи на його вагу, він прийняв лише половину дози. Тож токсиколог сидів і чекав — у надії, що помилився саме він.

Я почувався так само, бо я ж експерт у цих штуках. Я гадав, що знаю роботи усіх, хто міг створити таку колоду. Витягнувши карту, що причарувала мене чимось дивним та водночас знайомим, я побачив там клапоть зелені перед озерною гладінню — тонкою, зникомою праворуч смужкою чогось яскравого, блискучого та незбагненого. Я важко зітхнув, і карта на мить затуманилася, тоді я вдарив по ній нігтем. Вона задзеленчала, наче скляний дзвоник, і налилася життям. Запульсували та затанцювали тіні на ній, а день